

POSTANOWIENIE

Dnia 6 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie w postępowaniu upadłościowym Z. S.
jako osoby fizycznej nieprowadzącej działalności gospodarczej
przy uczestnictwie wierzycieli: Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w W. I Oddziału
w Ł., Skarbu Państwa - Dyrektora Izby Celnej w S., S. Spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością z siedzibą w K. i B. Spółki Akcyjnej w B.
w przedmiocie ustalenia planu spłaty,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 kwietnia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wierzyciela Zakładu Ubezpieczeń Społecznych
w W. I Oddziału w Ł.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 16 marca 2017 r., sygn. akt XIII Gz (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie rozstrzygnięcie Sądu II instancji zaskarżył skargą kasacyjną ZUS, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wskazał na oczywistą zasadność skargi oraz występowanie na tle tej sprawy istotnych zagadnień

prawnych. Skarga nie jest oczywiście uzasadniona. Już bowiem wskazanie przez samego skarżącego na jej tle istotnych zagadnień prawnych dowodzi, że potencjalnie możliwe byłoby różne zinterpretowanie i zastosowanie przepisów, a to, jak uczynił to Sąd II instancji, nie jest oczywiście nieprawidłowe – niewątpliwie jest to jeden z potencjalnie możliwych sposobów wyłożenia i zastosowania stosownych przepisów. Pierwsze z istotnych zagadnień prawnych wskazanych przez skarżącego dotyczy tego, czy do upadłości konsumenckiej ma zastosowanie art. 396 ust. 3 pr.up. Pozornie mogłaby się nasuwać odpowiedź twierdząca, bowiem art. 491² ust. 1 pr.up. nie wyłącza *a limine* zastosowania tego przepisu. Nie jest tak jednak, bowiem art. 491² ust. 1 pr.up. nie zawiera zamkniętego katalogu przepisów, których w upadłości konsumenckiej się nie stosuje i nie pozwala na rozumowanie *a contrario*, że wszystkie pozostałe się stosuje. Wyraźnie bowiem ten przepis stanowi, że pozostałe przepisy ustawy do upadłości konsumenckiej stosuje się odpowiednio, a, jak się powszechnie przyjmuje, odpowiednie stosowanie to, w zależności od kontekstu normatywnego, stosowanie wprost, z modyfikacjami, albo niestosowanie. Może się zatem okazać, że odpowiednie „zastosowanie” oznaczać będzie niezastosowanie. Tak właśnie jest z powoływanym art. 369 ust. 3 pr.up. Gdy bowiem porówna się jego brzmienie z art. 491²¹ ust. 2 pr.up., to okaże się, że są one identyczne – zawierają katalog wierzytelności, które nie podlegają umorzeniu, tyle tylko, że art. 369 ust. 3 pr.up. dotyczy upadłości gospodarczej (postępowania wobec przedsiębiorcy), a art. 491²¹ ust. 2 pr.up. - upadłości konsumenckiej (postępowania wobec osoby niebędącej przedsiębiorcą). Artykuł 491²¹ ust. 2 pr.up. zatem na zasadzie *lex specialis* wyłącza zastosowanie art. 369 ust. 3 pr.up., co przy przyjęciu zwykłych reguł wykładni prawa nie budzi wątpliwości. Nie jest to zatem istotne zagadnienie prawne wymagające wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy. Drugie z zagadnień prawnych wskazanych w skardze kasacyjnej dotyczy w istocie tego samego.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

aj

r.g.

